

W. Hacking

Smith Wigglesworth titkai

Fordította: Gál Csaba

**Amana 7 Kiadó
2004**

**A mű az alábbi kiadás alapján készült:
Secrets of Smith Wigglesworth
by W. Hacking**

ISBN 963-86410-7-X

TARTALOM

Bevezetés

Előszó

Első fejezet: Tűzben Istenért

Egyetlen könyv embere
Amikor először láttam

Második fejezet: Wigglesworth az emberek előtt

Wigglesworth vezette istentiszteletek

Harmadik fejezet: A hit és az erő embere

Sokakat inspirált
Diadal a betegség fölött

Negyedik fejezet: A szeretet embere

Ötödik fejezet: Isten számára elválasztva

„Isteni arcátlanóság”
Együttérzés a betegek iránt
Jézus hitét prédikálta

Hatodik fejezet: Istennel járt

Nem törődött a körülményekkel
Egy nagylelkű ember

Hetedik fejezet: Wigglesworth, a prédikátor

Nyolcadik fejezet: Istentiszteleti jegyzetek

Jézus elvette a „ha” szócskát
Mennyei erő
Hit – az örökségünk
Hitben cselekedni
Az ördög kordában tartása
Élet a szellemben
Isteni természet részesei
A test és a szellem helycseréje

Epilógus

Megtérő ima

Bevezetés

Ez a könyvecske pontosan az, aminek hirdeti magát. Nem életrajz, mert nem az én feladatom, hogy megírjam Smith Wigglesworth életrajzát. Én csak a vele fenntartott saját kapcsolatomban tudok írni.

Vannak mások, akik többet írhatnának, de eddig még nem tették meg. Hosszas fontolgatás után kénytelen voltam tollat ragadni, mert úgy éreztem, valamit még nyilvánosságra kell hozni Istennek erről a felkent szolgájáról, aki élete során annyi embernek jelentett nagy segítséget, inspirációt és szabadulást.

Nekem hatalmas áldás volt ennek a könyvnek a megírása (és különösen az, amikor leírhattam az üzeneteiről készített jegyzeteket).

Biztosnak érzem, hogy olvasóim friss inspirációt merítenek az eleven keresztény élethez és a bátor hithez.

W. Hacking

Előszó

Smith Wigglesworth több mint egy generáción át közismert név volt pünkösdi körökben. Ma még mindig az egyik leggyakrabban említett személy a pünkösdi prédikációkban és írásokban.

A gyakran a hit apostolának nevezett prédikátor bátran hirdette az isteni gyógyítást és a teljes evangélium üzenetét az egész világon már akkor, amikor kevesen voltak ismertek (a Bosworth fivérek és Maria Woodworth-Ettert leszámítva) ezen a területen.

Bár ő maga nem írt, az üzeneteiből készült kötetek még mindig egymás után kerülnek kiadásra, miközben életrajza továbbra is megtalálható szinte minden pünkösdi prédikátor könyvespolcán.

Ez a könyv, amelyet kedves barátom és szolgatársam az evangélium hirdetésében, William Hacking írt, különösen szíves fogadtatásra számíthat. Az első olyan könyv, amelyet személyes emlékek alapján írtak Smith Wigglesworth-ről.

Hacking testvér több mint huszonöt évig állandó szolgálati kapcsolatban állt vele. Könyve sokat feltár Isten e nagy emberének belső lényéről és jelleméről: rendkívül emberséges természetéről, mások iránti megértéséről, az elveszettek, a betegek és a szükségben lévőek iránti könyörületességéről.

Én személyesen szívből hálás vagyok ezekért a frissítő emlékekért. Sokat merítettem az olvasásukból.

1918-ban ismertem meg Wigglesworth testvért, amikor meglátogatta gyülekezetünket Halifaxban. 1919-ben részt vettem a híres bradfordi konferenciáján, 1920-ban pedig misszionáriusjelöltként álltam az emelvényen.

Smith Wigglesworth-nak misszionárius szíve volt. Lányát először Angolába, majd Dél-Amerikába és később – már Mrs. James Salterként – a Kongói Evangéliumi Misszióba küldte misszionáriusnak.

Egy értékes órát adott nekem, amikor 1924-ben Kongóba indultam. 1929-ben, miközben szabadságon voltam, néha elvittem őt autóval különböző helyekre, hogy imádkozzon a betegekért. Nagyon megindító volt számomra, amikor ragaszkodott hozzá, hogy az ilyen alkalmakkor a szolgálatért kapott adomány felét nekem adja.

A világ különböző részein tartott nagy kampányai során rendszeresen csak egy esti gyűjtés összegét fogadta el a saját maga támogatására, viszont ragaszkodott ahhoz, hogy a második a kongói munka segítésére menjen.

Melegen ajánlhatom ezt a bensőséges és kijelentésekben gazdag könyvet, és azért imádkozom, hogy a felidézett események, az utolsó fejezet gondolataival együtt, arra serkentsenek sokakat, hogy nagyobb dolgokra legyen hitük Istenben az életükre és a szolgálatukra vonatkozóan.

*Harold Womersley, egykori helyszíni felügyelő
Evangéliumi misszió, Kongó (korábban Zaire)*

első fejezet

Tűzben Istenért

Egy tüzes élet. Egy Istenért lángoló élet. Ez bizonynal illik Isten szolgájára, Smith Wigglesworth-re. Egyik nekem szóló, 1940. november 21-én keltezett levelében így ír:

Örömmel vettem a híreket a szolgálatán mutatkozó nagy áldásról, különösen a megmenekült lelkekről és arról, hogy Isten nagyon éhes és szellemben szegény lelkiületben tartja Önt.

Ezen a hétvégén megemlékezünk Önről Doncasterben. Ne prédikáljon túl sokáig! Vesse ki a hálót, mielőtt az emberek elfáradnak. Ez frissen tartja Önt és őket is.

Gyakran ismételje el a szívében: „Megkeresztelve a Szent Szellemmel és tűzzel, tűzzel, tűzzel.” Az összes kenet, sírás és vajúdás a tűzkeresztségen keresztül jön, és azt mondom Önnek és magamnak: megtisztítva és betöltve újult szellemi erővel.

Isten áldja! Az Ő szolgája, Smith Wigglesworth

Smith Wigglesworth egyedülálló személyiség volt. Megjelenése tiszteletet parancsoló, szeme kicsi, arcvonásai kifinomultak, ugyanakkor erőteljesek, markánsak. Mindig kifogástalanul öltözött, sötét öltönyt hordott.

Hite részét képezte, hogy az Úr gondot visel az övéiről. Hallottam, amikor azt mondta, hogy ha egyszer odáig jut, hogy már három tisztességes öltönye sem lesz, akkor tudni fogja, hogy az Úr vissza akarja küldeni vízvezetékét szerelni.

Mindig udvarias és kedves volt, és csak akkor tűnt keménynek, amikor tudta, hogy sátáni erőkkal van dolga. Bölcsesség, türelmesség, tisztaság és szellemi éhség jellemezte a szolgálatát.

Én személyesen sosem láttam, hogy Wigglesworth testvér haragos arckifejezést öltött volna. Mindig mosolygott – úgy tűnik, sosem nevetett, de mindig mosolygott –, néha pedig tréfásan felcsillant a szeme.

Olyan ember volt, aki tudta, hogy küldetése Isten népének megáldása és építése, hitük inspirálása és az elveszettek megnyerése. Mindig a szíven viselte a betegeket, a lesújtottakat és az elnyomottakat megsegítését.

Egyetlen könyv embere

Smith Wigglesworth azt szerette mondani, hogy öt font jutalmat ad bárkinek, aki bármikor képes a Bibliájára vagy az Újszövetsége nélkül tetten érni.

Egyszer észrevettem, hogy otthon hagyta a kis Újszövetségét, úgyhogy követeltem az öt fontot. Mosolyogva és csillogó szemmel tért ki a kihívás elől, azt mondta, hogy igazából nála van a könyv, mindössze annyi történt, hogy én véletlenül előbb vettem a kezembe, mint ő.

Egyszer bátorkodtam felajánlani neki olvasásra egy kicsi könyvet, amely számomra áldást jelentett. Ő udvariasan visszautasította, és elmagyarázta, hogy amióta a felesége megtanította írni és olvasni, azóta sosem olvasott más könyvet, csak a Bibliáját.

Azután a könyvre utalva így szólt:

„Én nem tudnám elolvasni; de adja oda a vejemnek, Jimmy Salternek. Neki az egész szobája tele van könyvekkel, egészen a plafonig.

Amikor Amerikában járok, és jut idő kérdésekre, válaszolok, amire tudok, amikor pedig olyat kapok, amire nem tudok válaszolni, ezt mondom: »A vejem, Salter majd válaszol rá. Ő jobb tudós, mint én.«”

Amikor a kritikusok megkérdezték, hogyan sikerült nyomdába adnia az első könyvét, így válaszolt: „Nem sikerült. Riporterek jegyezték le az üzeneteket, és abból lett a könyv!”

Néhány évvel a halála előtt adott egy példányt egyik könyvéből, amelyet nekem szóló személyes üzenettel látott el. Amikor ideadta, így szólt:

„Nos, Hacking testvér, ne adja kölcsön ezt a könyvet! Nem kölcsönadni való. Ha kézzel kézre jár, az emberek nem fogják megvenni, mi pedig azt akarjuk, hogy megvegyék. Ez a könyv már húszezer fontot (ötezer dollárt) hozott a misszionáriusoknak.”

Ez már sok éve történt, de a könyv még mindig forgalomban van, és pénzt hoz a misszionáriusok számára.

Amikor először láttam

Először távolról láttam Smith Wigglesworth-öt.

Többen közülünk Blackburnben éppen akkor tettünk szert a pünkösdi megtapasztalásra, és tudomást szereztünk Smith Wigglesworth Prestonban tartott hétvégi összejöveteléről. Abban az időben nem sok pünkösdi szolgáló működött a brit szigetek egész területén, de volt három kimagasló: Stephen Jeffreys, George Jeffreys és Smith Wigglesworth.

Smith Wigglesworth-re már akkor úgy tekintettek, mint a hit apostolára. Tiszteletet parancsoló tekintélye miatt úgy ismerték, mint egy szigorú „modern Illést”, akinek a szolgálatát fantasztikus csodák kísérték.

Ezért nagy izgalommal vártuk a prestoni látogatást, hogy meghallgassuk. A prestoni gyülekezeti épület a Lancaster Roadon állt. Tágas, eléggé központi fekvésű helyiség volt, bár negyvenöt üttött-kopott, rozoga lépcső vezetett fel hozzá. A helyiség bejárata nem volt túl hívogató, de hétről hétre és a hét folyamán több alkalommal is Isten népének jókora társasága gyűlt össze a néhai Thomas Myerscough istenfélő, ihletett vezetése alatt.

Időről időre a pünkösdi irányzat számos vezetője különböző országokból felkereste ezt a gyülekezeti épületet, hogy szolgáljon. Ez a gyülekezet ajándékozott meg a Belga Kongó három kiváló misszionárius úttörőjével – Gurton, Salter és Hodgson testvérekkel –, valamint még sokakkal, akik utánuk következtek.

Szóval, ezen az emlékezetes hétköznapi estén történt, hogy (kis társaságunk főleg blackburni fiatalemberekből állt) felmentünk ebbe a gyülekezeti házba. Egyik blackburni barátunk ebben az időben krónikus mozgássérült volt. A hölgy a székek és az asztal segítségével vonszolta magát körbe a házában. A végtagjai csúnyán meg voltak dagadva. Már évek óta semmilyen házimunkát nem végzett. A betegséget, amelytől szenvedett, az orvosok a reuma, a rheumatoid arthritis, az ideggyulladás és a hörghurut komplikált állapotaként írták le.

Ketten vagy hárman közülünk, akik különösen szerettük volna látni a szabadulását, rábeszéljük, hogy jöjjön el Prestonba. Hősies teljesítmény volt, eléggé hasonló ahhoz, amelyet az a négy barát hajtott végre, akik Jézushoz vitték a gutaütöttet. (Mk 2:3) Két bot segítségével

vagy háromnegyed órába telt, míg felvittük a prestoni állomástól abba a „felházba”, amely mindössze nyolcszáz méterre volt (abban az időben nem nagyon futotta nekünk taxira).

Az összejövetel elkezdődött, és Wigglesworth testvér hozzáfogott az üzenetéhez. Tíz óra előtt tíz perccel még mindig prédikált, és a csodálatos üzenet arról szólt, hogyan szabadult meg Péter a börtönből. (Csel 12. fejezet) Mivel a vonatunk este negyed tizenegykor indult Prestonból, félbeszakítottuk a prédikációt, hogy imát kérjünk a testvérünkért.

Wigglesworth testvér rátette a kezét, és erőteljesen megdorgálta a betegséget. A következő pillanatban azon kaptuk magunkat, hogy a hölgy szaladt lefelé a lépcsőn, mi pedig rohantunk utána! Azonnal és teljesen meggyógyult!

Másnap elvégezte az összes házimunkáját. Ez a csoda felkavarta az egész környéket, ahol lakott, és sokan megtértek, akik közül néhányan a fiatal gyülekezet buzgó tagjai lettek.

S ami még ennél is csodálatosabb: a férjére, aki a delirium tremens szélén álló, megrögzött alkoholista volt, mély bűnbánat szállt. Két hét múlva az éjszaka közepén kimászott az ágyából, és a szobában sétálva Istenhez kiáltott kegyelemért.

Néhány pillanat leforgása alatt Isten csodálatosan megmentette, és ugyanakkor betöltötte Szent Szellemmel. Mint a tarzusi Saul, csodálatos és hirtelen megtérése után ő is beállt a tanítványok közé, és azonnal prédikálni kezdte Krisztust (Csel 9:20,26) Ő lett újonnan alakult gyülekezetünk első pénztárosa.

Így láttam először Smith Wigglesworth-öt – távolról. Nem nagyon fogtam fel, hogy az előttünk álló időben ezt egy sokkal szorosabb kapcsolat követi majd.

Ez nagyon valószínűtlennek tűnt akkoriban, de azután az Úr nagyon jó volt hozzám ebben a tekintetben. Fiatalemberként bensőséges kapcsolatba kerültem Isten néhány nagy emberével az egész pünkösdi mozgalomban – mindegyikük állandó inspirációforrást jelentett a számomra.

Beteljesíti az őt félőknek kívánságát...
(Zsolt 145:19)

Erőteljes kívánság volt bennem, hogy közösségem lehessen azokkal az emberekkel, akikről annyit hallottam – olyan emberekkel, mint Stephen Jeffreys és Smith Wigglesworth. Mindössze néhány év leforgása alatt ez a kívánság teljesülhetett, mivel egy nagy gyülekezet segéd-pásztoraként szolgáltam Stephen Jeffreys-zel, és hamarosan összebarátkoztam Isten szeretett szolgájával, Smith Wigglesworth-szel is.

Wigglesworth testvér nagyon a szíven viselte azoknak a fiataloknak a sorsát, akik szolgálták az Urat. Amikor először kerültem kapcsolatba vele, a harmincas éveim közepén jártam. Megtiszteltetés és öröm volt a számomra, hogy közösségben lehettem vele.

második fejezet

Wigglesworth az emberek előtt

Smith Wigglesworth és Thomas Myerscough, a prestoni gyülekezet szeretett alapítója kebelbarátok voltak. Azokban az években, amelyekre képes vagyok visszaemlékezni, Wigglesworth testvér az akkoriban híres prestoni éves pünkösdi konferencia rendszeresen meghívott és tiszteletben álló szónoka volt.

A prestoni konferenciára tett első látogatásom máig emlékezetes számomra. Fiatalemberekként néhányan átkerékpároztunk Blackburnból, és épphogy csak lekéstük a reggeli istentisztelet elejét. Lementünk a gyülekezeti épület alsó termébe, és a folyosón letettük a kerékpárunkat. Nem tudtuk eléggé gyorsan levetni a kabátunkat. Égtünk a vágytól, hogy bejussunk a konferenciára, amely a főnti teremben zajlott, ahol körülbelül ötszáz ember gyűlt össze, és dicsérte Istent.

Amint beléptünk a konferenciaterembe, úgy tűnt, mintha mindenki a tömegben kivétel nélkül „Szellemben” énekelt volna. A legelképesztőbb harmónia volt, amit valaha hallottam. Egyáltalán nem volt benne disszonancia. A hangok egybeolvadtak, az éneklés emelkedett, majd süllyedt – mollban és dúrban, hangosan és halkán. Egyik pillanatban úgy tűnt, az egyik oldalról jön, a másik pillanatban a másik oldalról. Azután egy csodálatos crescendóra emelkedett.

Úgy érzékeltük, mintha magának a mennyei városnak a kapuinál lennénk.

Nem tartom túlzásnak azt állítani, hogy ez körülbelül húsz percig folytatódott.

Bámulatos módon ezt az egyesült és harmonikus nyelveken éneklést egy férfi vezette, aki becsukott szemmel a színpadon állt, és méltóságteljesen vezényelt. Időnként ő maga is bekapcsolódott az éneklésbe annál a résznél, hogy „Méltó a Bárány”.

Ez a dicséretvezető – amint később megtudtuk – a cheltenhami Jays pásztor volt, akit abban az időben Isten Igéjének erőteljes tolmácsolójaként ismertek. A színpadon több misszionárius ült.

Thomas Myerscough egy orgonánál foglalt helyet, egy speciális hordozható hangszernél, amelyen a Szent Szellem kenete alatt játszott. A terem egyik figyelemre méltó díszé egy nagy vászonplakát volt, amely a helyiség teljes szélességét kitöltötte. A következő szavak voltak ráírva: „Nem a saját magadé, hanem az Övé vagy.”

Smith Wigglesworth a színpad közepén ült. Szent Szellemmel betöltött személyisége óriási hatást gyakorolt rám. De a vele fenntartott kapcsolatomból tudom, hogy sosem élt még olyan ember, akit annyira végtelenül hidegen hagyott volna a személyiség, mint őt magát.

Az egyetlen személyiség, aki számított Smith Wigglesworth-nek, a Szent Szellem személyisége volt, és az egyetlen személy, akinek járt a dicsőség, az Úr Jézus Krisztus. Valójában eléggé könnyörtelennek ismerték mindenkiel szemben, aki szolgálni próbált, és akiről gyanította, hogy a saját személyiségét fitogtatja.

Wigglesworth vezette istentiszteletek

Smith Wigglesworth-nek megvolt a képessége arra, hogy már a nagyszerű konferencia-összejövetelek elejétől kezébe vegye az istentisztelet vezetését, és szinte azonnal bevigye a gyülekezetet Isten jelenlétébe. Nagyon világossá tette, hogy sosem lehet lapos egy olyan összejövetel, amely Isten érezhető jelenlétéhez vezet. Ami őt illette, Isten már az elején ott volt, és egészen a végéig ottmaradt.

Módszerei sokak számára – már abban az időben is – kétségtelenül nagyon újszerűnek tűntek, de mindig áldást hoztak az olyan embereknek, akik éhesek voltak Istenre. Buzdításai – miközben az embereket az imádásban vezette – gyakran paradoxok és mulatságosak voltak.

Egyszer ilyesmit mondott: „El akarlak vezetni benneteket az elégedetlenség helyére – oda, ahol többé már nem elégedtek meg, csak egy megeléghetetlen megelégedettséggel.” Más alkalommal így szólt: „Egyesek megelégszenek azzal, ami jó; mások jobbat akarnak.

A legjobb számomra csak akkor jó, ha felülmúlhatatlan.”

Ezeket a „wigglesworthizmusokat” gyakran egy általa elmondott, nyelveken szolt üzenet követte, amelyet egy lelkesítő buzdítással meg is magyarázott. Én „wigglesworthizmusnak” nevezném azt, ahogyan kicsi Újszövetségét a feje tetején tartva így énekelt: „Tudom, hogy az Ú-ú-r, tudom, hogy az Ú-ú-r, tudom, hogy az Úr rám tette a kezét.”

Mindig azzal fejezte be, hogy megkérte a gyülekezetet: emeljék fel a kezüket, és öntsék ki a szívüket az Úrnak. E többperces gyülekezeti dicséret és imádás után, amikor az emberek ragyogó arccal az Úr felé emelték a kezüket, a dicséretet és imádást szokás szerint egy dal felvezetésével zárta.

Gyakran egy istentisztelet befejezésekor, miután előrehívta az embereket, így szólt: „Gyertek hát, segíteni akarok nektek.” Tudta, hogy Isten Szent Szellemmel betöltött szolgáljaként képes segíteni nekik.

Wigglesworth testvér üzenete közben gyakran nyelveken szolt. Sokszor az adott nyelv, amelyen szolt, kedves és dallamos volt, és a következő ígére emlékeztetett: „emberek és angyalok nyelve”. (1Kor 13:1) Inkább próféta volt, mint teológus, és sok felejthetetlen dolgot mondott. Például: „Inkább kiállítanék egy olyan embert a színpadra, aki nincs betöltve Szent Szellemmel, de éhes Istenre, mint egy olyat, aki vette a Szent Szellemet, de megelégedett a megtapasztalásával.”

Mindig csodálatos emlék volt a Misszionárius Nap Prestonban a húsvéti konferencia idején Wigglesworth vezetésével. Sok – gyakran több országból érkezett – misszionárius nagy kihívásokat állított elénk. Számunkra, fiatal emberek számára Wigglesworth testvér abban az időben valamiképpen félelmetes és misztikus alaknak tűnt.

Eléggé élénken emlékszem rá a Cheetham Streeten, Prestonban tartott konferencia egyik istentisztelete kapcsán, mivel hat vagy hét székre ültem a színpadtól. Ott ülve az ember szeme körülbelül egy szintben volt a színpaddal.

Amikor Wigglesworth testvér prédikálni kezdett, észrevettem egy kicsi olajos palackot, amely körülbelül nyolc centi hosszú és két és fél centi átmérőjű lehetett, és a színpad padlóján hevert. Miközben Wigglesworth prédikált, ide-oda járkálva a színpadon, a lába újra meg újra két-három centire került a palacktól. De ő egyáltalán nem volt ennek tudatában.

Bár hallgattam a prédikálást, ugyanakkor kíváncsian és bámulattal figyeltem, és minden pillanatban arra számítottam, hogy rálép a palackra és összetöri, de egyszer sem ért hozzá.

Egy másik alkalommal – egy Sunderlandben tartott Assemblies of God konferencián – Wigglesworth pümkösdről prédikált az ismerős igerészből, a Csel 2:1–4 verseiből.

A mennyből leszálló és mindegyikükre ráülő tűznyelveket írta le éppen. Feje fölé emelt kézzel, ujjait ügyesen mozgatva néhány másodpercet e csodálatos jelenség leírásával töltött. Egész idő alatt a lenyugvó nap aranyló fénye beragyogott az ablakon át az ujjaira, amitől a keze olyannak tűnt, mint az élő tűzláng. Figyelemreméltó módon, amikor befejezte a lángnyelvek leírását, és a pümkösdi keresztség más aspektusairól kezdett beszélni, a napfény eltűnt.

Joggal mondható, hogy ezek az észrevételeim erről a két esetről inkább érdekesek, mint gyakorlati értékűek, és talán hajlandó is vagyok egyetérteni, de nagy benyomást tettek rám azzal a csalhatatlan pontossággal, amellyel egy ember akkor járhat, ha mindenkor Isten akaratában és a Szent Szellem erejében él.

harmadik fejezet

A hit és az erő embere

Ahogy az 1. fejezetben mondtam, a Smith Wigglesworth-szel való első találkozásom során abban a kiváltságban volt részem, hogy egy nagyszerű gyógyító csoda tanúja lehettem, amikor mozgássérült barátunk megszabadult a sátán kezéből. Isten a szemünk láttára tette ezt a csodát, és az általa használt edény Smith Wigglesworth volt.

Ha azt a sok csodát, amelyet Isten e szolgáján keresztül tett, összegyűjtenék és feljegyeznék, egy kötetnyi rendkívüli bizonyosság jönne ki belőle az Úr Jézus Krisztus gyógyító erejéről.

E szeretett szolgálótestvér munkálkodása által az évek során a vakok látni, a sánták járni kezdtek, mindenféle betegség meggyógyult, golyvák és rákok tűntek el, még a halottak is feltámadtak. (Sokat lehetne még erről beszélni, de nem az a célom, hogy hosszasan foglalkozzam Smith Wigglesworth gyógyító szolgálatával.)

Az összejövetelein az egyik sokat énekelt himnusz ez volt: „Annak minden lehetséges, aki Jézus nevében hinni képes.”

Egy refrén pedig, amellyel nagyon szeretett indítani, így szólt: „Csak higgy!”

Gyógyító szolgálatában főleg – és azt hiszem, mondhatjuk: jellemző módon – Smith Wigglesworth az Ige alapján az olajjal történő megkenetésben és különösen a Márk 6:13-ban hitt:

Megkentek... sokakat olajjal, akik betegek voltak, és meggyógyították őket.

Speciálisan legyártatott egy kis celluloid palackot a saját használatára. Ezeket a palackokat jelképes összegért adták el, és több százat használtak szolgálótestvérek és mások, akik a betegekért imádkoztak. A fekete talpra a következő szavakat vésték:

WIGGLESWORTH, 70 VICTOR ROAD, BRADFORD

Általánosan úgy tartották abban az időben, hogy egy prédikátor csak félig volt felszerelve, ha nem hordott magánál egyet ezekből a zsebméretű olajspalackokból.

Sokakat inspirált

Kétségtelen, hogy a teljes idejű szolgálatban és azon kívül is sokakat inspirált Wigglesworth testvér hite és példája. Voltak egyesek, akik utánozták a módszerét, a modorát, sőt még a hangját is. Ezt nem annyira vádképpen, mint inkább bizonyágképpen kell felfogni e valóban nagyszerű személyiség kimagasló jelleméről.

Személyesen tanúsíthatom, hogy sosem tartózkodtam úgy öt percig a társaságában, hogy ne éreztem volna magamban nagy késztetést az Istenbe vetett hitre.

Számomra még ennyi év múltán is újra friss inspirációt jelent, ha ránézek a fényképére – látom a mosolyát, a csillogó szemét, az arcán tükröződő nyugodt derűt.

Wigglesworth testvér nemcsak mások szabadulásáért imádkozott, hanem a saját szabadulására nézve is erős volt hitben. Hallottam, amikor nyilvánosan ezt mondta: „Nem is vagyok tudatában, hogy van testem.”

Ennek egyik kitűnő példáját Dr. Lanz, egy híres svájci fogorvos osztotta meg egy prestoni konferencia-összejövetelen. Egy nagy svájci összejövetelen történt, ahol Wigglesworth prédikált, és a betegek felé szolgált.

Abban az időben Wigglesworth testvér legalább hetvenéves volt, úgy hiszem, hetvenöt körül lehetett. Dr. Lanz, aki akkoriban még nem jutott el a megtérésre, kihívást intézett hozzá a nézőtétről. Így szólt:

– Mr. Wigglesworth, Ön az isteni gyógyulást hirdeti. Miért nem volt képes Isten megőrizni a fogát, hogy ne kelljen műfogsort viselnie?

Wigglesworth így válaszolt:

– Ha bárki ebben a teremben, vagy Ön, uram, az istentisztelet után úgy találja, hogy ezek a fogak nem a sajátjaim, hanem műfogak, öt font jutalmat kap érte.

Dr. Lanz nem hagyta magát rászedni. Bement a sekrestyébe, ahol döbbenet tapasztalta, hogy Wigglesworth testvérnek egy műfoga sem volt. Mind a sajátja volt, és mintha frissen nőtt volna.

Diadal a betegség fölött

A későbbi években azonban Wigglesworth isteni gyógyulásba vetett hitének komoly megpróbáltatáson kellett keresztülmennie. Három éven át szörnyű fájdalmakat szenvedett epekövek miatt. Amikor egy specialista arról tájékoztatta, hogy a szabadulás egyetlen módja a műtét, így válaszolt: „Isten majd megoperál.”

A veje, James Salter elmondta nekem, hogy ekkoriban látogatást tettek az Egyesült Államokban, és szinte minden este prédikáltak. Wigglesworth testvér nagy fájdalmakat szenvedett, és sokat vérzett. A napjait ágyban töltötte, minden este taxival ment az összejövetelekre, majd azonnal visszafeküdt az ágyba. Ez így ment napról napra, estéről estére.

„Mégis – mondta Salter testvér – csodálatosak voltak azok az összejövetelek: nagy szellemi erővel kísért, nagyszerű üzenetek hangzottak el Wigglesworth-től, amelyekről Isten gyógyító erejének csodálatos megnyilvánulásai tettek bizonyosságot.”

Amikor a szabadulás megérkezett, az óriási volt! Szinte egy szempillantás alatt az összes epekő – húsz vagy még több – eltávozott a testéből, és tökéletesen meggyógyult. Egy kis konzervdobozba tette a köveket, és egy alkalommal megmutatta nekem. Egyesek egészen nagyok voltak, mások éles szélűek és tühegyesek. Nemcsak arra volt képes az összes, hogy intenzív fájdalmat keltsen, hanem arra is, hogy mélyen behatoljon, ami állandó vérzéseket okozott.

Smith Wigglesworth időnként szenvedett kisebb erőtlenségeket, de mindig ugyanolyan győzelemmel rukkolt elő. Egy hosszabb támadásból történt felgyógyulásáról szóló levelében így írt:

„Az Úr csodálatosan meglevenített a Róma 8:11 szerint:

Ha annak a Szelleme lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, aki feltámasztotta a Krisztus Jézust a halálból, megleveníti a ti halandó testeiteket is az Ő tibennetek lakozó Szelleme által.”

Wigglesworth testvér nemcsak példát adott az élő hitről, hanem mindenhez okos és bölcs hozzáállással viszonyult. Vigyázott magára.

Többször előfordult az összejövetelek után, hogy egymás után segítettem rá feladni a kardigánokat, miközben értelmesen megjegyezte: „Mindig tartsd magad melegen, Hacking testvér! Ha fázol, vegyél még fel valamit! Sose törődj azzal, mit gondolnak vagy mondanak az emberek!”

Elégge figyelemreméltó módon, bár ő nagyon valóságosan a hit apostola volt, tisztában volt a saját korlátaival, vagy talán helyesebb lenne így fogalmazni: „ismerte a saját hittedet”.

Egyszer nagy terjedelmű beszámolót küldött nekem a Swansea Bibliai Főiskoláról és arról, hogyan imádkozott össze Rees Howells százezer fontot. Belefűzte a megjegyzését is:

„Olvasd el, Hacking testvér! Növeli majd a hitedet. Ez, úgy tűnik, nem éppen az én hittedem.” Ezt nagyon figyelemreméltónak találtam benne, és talán segít megvilágítani a

Róma 12:3 utolsó kijelentését: „...Isten adta kinek-kinek a hit mértékét.”

Smith Wigglesworth esetében mindig azt éreztem, hogy miközben egyesek közülünk beszélnek a hitről, és megpróbálják meghatározni, ő ennek az isteni kegyelmi ajándéknak az élő megtestesítője volt.

negyedik fejezet

A szeretet embere

Az ember sohasem gondolhat Smith Wigglesworth-re anélkül, hogy ne gondolna Bradfordra is. Bár én sosem jártam a Bowland Street misszióban, amelynek a vezetője volt, időnként meglátogattam bradfordi otthonát a Victor Road 70. szám alatt. Egy eléggé nagy, labirintusszerű házban élt, de számára ez volt az „otthon, édes otthon”.

Egyesekben olyan kép él róla, mintha egy tartózkodó, zárkózott és nehezen megközelíthető ember lett volna. Talán meglepetésként éri őket, hogy szerette a közösséget.

Azokban a napokban, amikor a Royston gyülekezetet pásztoroltam, Bradfordtól mintegy húsz mérföldnyire, Wigglesworth testvér gyakran elküldte nekem az útiköltséget, hogy elmenjek és meglátogassam. Ezek a látogatások mindig drága emléket jelentettek számomra.

Egyszerű, szerény ember volt, aki mindig megosztott valamit Isten életéből. Amikor az egyik ilyen látogatás a végéhez közeledett, a vállamra tette a kezét, és így szólt: „Nemsokára indulnod kell, Hacking testvér, úgyhogy imádkozni fogunk.”

Ez az ima sosem ment ki a fejemből nagyszerűsége és rövidsége miatt. Így imádkozott: „Uram, add, hogy mi, a Te szolgálid mélyen átvizsgálhassuk a szívünket, akaratainkkal nagy elhatározásokat hozhassunk, és nagy bizonyosságokat nyerhessünk a Jézus vére által! Ámen. – Azután egészen hirtelen így szólt: – Nos, Hacking testvér, menned kell, hogy elérd a buszodat, különben lekésed a vonatot.”

Egyik percben a mennyben, másik percben már a földön. Szellemiség és gyakorlatiasság.

Ő mindig csodálatosan kombinálta e kettőt.

Közismert mondás, hogy az ember lehet annyira mennyei beállítottságú, hogy a földön semmi hasznát sem lehet venni. Én ugyanakkor azt is mindig vallottam, hogy az ember lehet annyira földhözragadt, hogy a mennyben semmi hasznát sem veszik.

Isten szolgálja, Smith Wigglesworth mindig lenyűgözött azzal, ahogyan pontosan megtalálta a kettő közötti egyensúlyt, a mélyreható szellemiséget ésszerű gyakorlatiassággal ötvözve.

A bradfordi konferencia sok éven át egyre több éhes szentet és látogatót vonzott. Wigglesworth testvér nemcsak házigazda és vezető volt, hanem az embereknek vendégszeretetből is példát mutatott. Saját szavaival:

„A házunk mindig zsúfolásig telt a konferencia látogatóival. Nemcsak minden rendelkezésre álló ágyban, hanem a fürdőszobában és a padlón is aludtak.

Az egyik alkalommal, amikor a ház már túlszűfolt volt a vendégektől, egy ember kopogtatott az ajtón, és kérte, hogy fogadjuk be, mert szeretett volna részt venni a konferencia istentiszteletein. Nem tudtam nemet mondani ennek a testvérnek.

A férfi örült, hogy szállást adtunk neki. Volt azonban egy furcsa kérése. Így szólt:

– Egy kérésem lenne hozzád, Wigglesworth testvér. Amikor esztek, megtennétek, hogy csak száraz kenyeret és vizet adtok nekem? Éveken át ez volt az egyetlen diétám. Ha többet kapnék, nem bírnám megenni.

Kétségtelenül – mesélte Wigglesworth testvér – sosem láttam még, hogy valaki ennyire maga lett volna a megtestesült egészség, mint ez az ember. Később megkérdeztem erről egy gyógyszerészt, és ő azt mondta: »Akkor ez természetfölötti volt. Természetes szinten ez az

ember csupán a kenyérből és a vízből nem kapott elegendő táplálékot az életben maradáshoz.« Eszünkbe jut az ígért:

Megáldja az Úr a te kenyeredet és vizedet.”
(2Móz 23:25)

A Bowland Street misszió vezetőjeként Wigglesworth testvért egyszer arra indította az Úr, hogy szó szerint megcselekedje Jézus szavait a Lukács 14:13–14-ből:

Hanem mikor lakomát készítesz, hívd a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat, vakokat: És boldog leszel, mivelhogy nem fizethetik vissza néked, mert majd visszafizettetik néked az igazak feltámadásakor.

Egyetlen kikötést tett azok felé, akik eljöttek erre a vendégségre: hajlandónak kellett lenniük meghallgatni egy rövid evangelizációs üzenetet. Sokan eljöttek, és azon az alkalmon megtért a legrosszabb bradfordi ember. Amikor Wigglesworth testvér leírta nekem ennek az embernek a jellemét, semmi kétségem sem maradt afelől, hogy valóban ő volt a legrosszabb ember Bradfordban. Smith Wigglesworth jószívű, bölcs jellemű, figyelmes ember volt. Valódi pásztori gondviselése kitűnik abból a kijelentésből, amelyet a bradfordi misszióval kapcsolatban, a szabadtéri összejövetelek vonatkozásában tett. Ezt mondta:

„Hideg időben, amikor szabadtéri istentiszteletet tartottunk, mindig a legvékonyabb öltönyt vettem fel, és a legvékonyabb cipőmet viseltem. Tudtam, hogy lesznek olyanok az ott állók között, akik nem annyira jól öltözöttek, mint én. Ilyen módon fogalmat alkothattam arról, hogy amikor elkezdtem fájni, ők is fáztak, és ideje volt befejezni az összejövetelt.”

Ez a bölcs és együtt érző figyelmesség többször is segített nekem, amikor másokkal foglalkoztam, hogy inkább figyelmes, mintsem igényes legyek.

Amikor az embernek lehetősége nyílt arra, hogy közelebbi kapcsolatba kerüljön vele, tudta, hogy ő nemcsak élő hittel rendelkezik, hanem ez mindig olyan hit, amely szeretet által munkálkodik. (Gal 5:6)

Akik hallották őt szolgálni, időről időre bizonyosságot tesznek arról, hogy prédikálás és a betegek felé való szolgálat közben könnyek patakzottak végig az arcán. Annyira töredelmes szellemű volt, hogy a töredelmesség gyakran végigsöpört az egész gyülekezeten.

Smith Wigglesworth találékony lélekmentő is volt. Elmesélte, hogy egyszer egy atlanti-óceáni utazáson egy hajó fedélzetén koncertet rendeztek. Megkeresték és felkérték, hogy vegyen részt benne.

„Hát – mondta – azzal az egy feltétellel, hogy az első helyre engem tesznek be a műsorba énekelni.” Ez láthatóan egészen elfogadható volt. Elkezdődött a koncert, és az első művészként őt mutatták be.

Semmi kétség, hogy mielőtt elment arra a koncertre, sokat imádkozott. Nem emlékszem, hogy voltak-e azonnali megtérések ennek eredményeképpen, de Isten jelenléte olyan erősen érezhető volt, hogy egyesek sírva fakadtak, és lehetetlen volt folytatni a koncertet.

Kétségtelen, hogy mindez sokakra olyan mély benyomást gyakorolt, amely megmarad a haláluk napjáig.

Wigglesworth testvér, akárcsak Charles Finney, hitt abban, hogy egy Istennel teli ember jelenléte képes meggyőzni a bűnösöket anélkül, hogy akár egyetlen szó elhangozna. Amikor egyszer egy vasúti kupében egy férfival ült szemben, az hirtelen felugrott és felkiáltott: „Maga meggyőz a bűneimről!” – azzal átment egy másik kupéba.

ötödik fejezet

Isten számára elválasztva

Mint Isten legtöbb igazi szolgájának esetében, voltak a nyilvánosság előtt ismert és a nyilvánosság számára ismeretlen jellemvonásai. Isten bármely hiteles embere gazdag jellemmel rendelkezik. Ha csak egy nézőpontból értelmezzük, akkor nagy igazságtalanságot követünk el. (Lásd 2Kor 6:1–10) Ez Smith Wigglesworth-re is igaz.

„Isteni arcátlanság”

Sokan, akik emlékeznek rá, egészen a mai napig, hirtelen természetű, sőt talán kemény és valamiképpen megközelíthetetlen emberként gondolnak rá. Az bizonyos, hogy egyedülálló karakter volt. Senki sem lehetett hozzá hasonló. Nagyon is meglehet, hogy a korábbi években, elhívása kezdetén úgy érezte, hogy szüksége van arra, amit ő „isteni arcátlanságnak” hívott, ami néha hirtelen természetűnek tűntette fel.

Nagyon jól emlékszem arra, amikor egy konferencián vettem részt vele Yorkshire-ben. Volt egy szabad délelőttünk, és a házigazdánk elvitt minket kocsikázni Dukeries pazar vidékére, amely valahol Yorkshire és Nottinghamshire határán helyezkedett el. Beszélgetésünk (mint mindig, amikor Wigglesworth is részt vett) magas színvonalon folyt, és Isten mély dolgaira összpontosult.

Hirtelen azonban teljesen más hangnemben így szólt:

– Mennyire szeretnél Amerikába menni, Hacking testvér?

Így feleltem:

– Nagyon szeretnék menni, ha ez Isten akaratában lenne számomra, de semmivel sem akarnék jobban menni, mint te, hacsak nem ez nyilvánvalóan Isten akarata.

– Hát, jól van – válaszolta.

Folytattam:

– Azonban nem sok értelme lenne arra gondolnom, hogy Amerikába menjek, ha nem kapok ajánlást valaki olyantól, mint te magad.

– Nincs szükséged neked az én ajánlásomra – mondta. – Nem sokat érne.

Azután elmesélte nekem annak a rendkívül fantasztikus történetét, hogyan ment először Amerikába. Így kezdte: „Amikor először mentem, tudtam, hogy az Úr akarata. Ő helyezte a szívemre a sátoros összejövetelt, amelyre akarta, hogy kimenjek. Beszereztem az útlevelet, a jegyet, és gondoskodtam arról, hogy a családom semmiben se szenvedjen hiányt abban a három hónapban, amíg távol leszek. Ha valaki nem visel gondot az övéiről, az a hitet megtagadta, és rosszabb a hitetlennél. (1Tim 5:8) Aztán kimentem.”

Amikor a sátoros összejövetelre érkezett, megtagadták tőle a lehetőséget, hogy beszéljen. A konferencia elnöke így magyarázkodott: „Lehetetlen. A szónokaink programja hónapokkal a konferencia előtt elkészül.” De ez semmit sem jelentett a hit apostolának. Wigglesworth tudta, hogy ha Isten küldte, akkor módot ad neki a szólásra. Meg is tette!

Isten megáldotta az első üzenetet, amelynek során megnyilvánult megmentő kegyelme és gyógyító ereje. Az, hogy hogyan hívták vissza további szolgálatra, csodás győzelmek és isteni beavatkozások története.

Azokban a korábbi években némelyek durvának tartották a betegekért való imádkozásának módszerét. De ő az összes betegségre az ördög elnyomásaként tekintett, és hite ez volt: „Nem bánhatsz finoman az ördöggel!” Úgy érezte, drasztikusan kell bánnia a betegség mögött megbúvó ördöggel; ugyanakkor a szíve túlcserdülőan megtelt a beteg személy iránti irgalommal.

Ha már imádkozott valakiért, általában így szólt: „Most már csak hinnie kell Istenben.”

Egy kedves asszonynak, aki odajött hozzá imáért a gyógyulásra várók sorában, ezt mondta:

- Mi a bajod?
- A szívem – válaszolta a hölgy.
- Nem voltál itt tegnap is imáért?
- De igen.
- Akkor meg mi a baj?
- A szívem.

Egy finom lökés kíséretében ezt mondta neki:

- Menj el, asszony, és higgyél Istenben! Semmi baj sincs a szíveddel. Csak a hiteddel.

A miatt a szerencsétlen gondolat miatt, hogy Wigglesworth testvér durván bánhat velük vagy kipellengérezheti őket, egyesek féltek gyógyulásért előrejönni az összejövetelein. Mégis nagyon sokan meggyógyultak azok közül, akik ezt megtették. Az évek során sokan tettek nekem bizonyoságot arról, hogyan gyógyultak meg csodálatosan egyik vagy másik összejövetelén.

Ezzel kapcsolatban elmeséltek nekem egy eléggé mulatságos esetet. Két fiatal szolgálótestvér az egyik konferencia alatt együtt ebédelt egy étteremben. Mindketten gyomorfájástól szenvedtek, ezért előrejöttek gyógyulásért. Amikor elfoglalták a helyüket a sorban, egy asszony állt meg közöttük.

Wigglesworth odaért az első fiatalemberhez, és feltette az ismerős kérdést:

- Nos, testvér, mi a bajod?
- Gyomorfájás.

Wigglesworth így szólt:

- Csukd be a szemed! – Aztán megparancsolta: – A Jézus nevében, jöjj ki belőle!

Gyomorszájon vágta a férfit, aki keresztben a fél csarnokot átrepülte. Aztán odalépett az asszonyhoz, aki a sorban következett. Meglepő módon vele egészen egyszerűen és finoman imádkozott.

Miközben a másik fiatal szolgálótestvérhez közeledett, aki végignézte, amint a barátját olyan erőteljesen megütötte, megkérdezte:

- Mi a bajod, testvér?

A fiatalember zavartan felelt:

- Fejfájás.

Együttérzés a betegek iránt

Smith Wigglesworth-ben nagy együttérzés élt a betegek és a szenvedők iránt. A szíven viselte a betegek sorsát, és szorgalmasan imádkozott értük. Napról napra imakérések özönlöttek hozzá az egész világról. Ezeket felírta a listájára, és a szívére vette. Sok imaválasz is feljegyzésre került.

Egyik alkalommal, amikor sok éven át nyombélfekélyben szenvedtem, Wigglesworth testvér mindenféle kérés nélkül küldött nekem egy felkent zsebkendőt. Elmondta, hogy aggasztja az állapotom, és arra utasított, hogy tegyem a beteg részre, és higgyek Istenben.

Jézus hitét prédikálta

Wigglesworth egyik nagy meggyőződése volt, hogy a hit teremtő erő. Amit Isten tesz, a hit miatt teszi. Minden lehetséges Istennel. Minden lehetséges annak, aki hisz. (Mk 9:23)

Egyik kedvenc igéje, amelyet nagyon gyakran hallottam tőle, a Márk 11:23 volt:

Mert bizony mondom néktek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! – és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik: meglesz néki, amit mondott.

Mindig fontosnak tartotta nyomatékosítani a kifejezést: „amit MOND” – nem amiért imádkozunk, vagy amit remélünk, hanem amit mondunk. Nemcsak prédikálta a hit fontosságát, hanem fel is magasztalta Jézust, és annyira valóságossá, jelenvalóvá és csodálatossá tette Őt, hogy valamiképpen könnyű volt hinni.

hatodik fejezet

Istennel járt

Smith Wigglesworth-nek szokása volt – még nyolcvanas éveiben is – minden reggel és minden délután fél órát sétálni, különösen, ha a természet közelében volt.

Ha az ember vele sétált, akár a városban, akár vidéken, felkészülhetett arra, hogy sokszor megálljon az úton, és imádkozzon.

Egy ilyen séta során körülbelül hatszor meg kellett állni, miközben ő megfogta az ember kezét, az ég felé emelte a szemét, és imádkozott. Általában néhány egyszerű mondat következett. Azután egy kicsivel tovább lehetett sétálni.

Minden bizonnyal alaposan ismerte Pál szavait:

Áron is vegyétek meg az alkalmat, mert a napok gonoszak.
(Ef 5:16)

Mindig udvarias, de mindig bátor volt.

Nem törődött a körülményekkel

Úgy tűnt, Smith Wigglesworth magatartását minden körülmények között egyfajta csöndes nyugalom jellemezte. Épp az imént utaltam arra a szokására, hogy rendszeresen tett sétákat. Amikor a Royston gyülekezetet pásztoroltam, a Meadow Lane-en egy verandás, földszintes házban laktam. Az utcát a postás a „Dicsőségsor” néven ismerte. Gyülekezetünk huszonhét tagja lakott abban az utcában.

Wigglesworth testvér a mi házuk melletti házban élt. Kőhajításnyira sem volt a hátsó ajtónktól a csatorna.

Egy viharos reggelen elindultunk az utcán felfelé a szokásos rövid sétára. Ő, aki ekkor már előrehaladott korban járt, lassan, kimért léptekkel haladt. Miután az utca végén balra fordultunk, felkapaszkodtunk egy meredek emelkedőn azon az úton, amely a csatornán átívelő hídhoz vezetett.

A szél mindenfelé fújta a dolgokat. Wigglesworth testvér mindig kifogástalanul öltözött, és ezen a bizonyos reggelen egy elegáns, új sapka volt rajta, amely nyilvánvalóan jókora összegbe került. Éppen hogy elértük a híd közepét, amikor egy nagy szélhökés leemelte az új sapkáját, és lefújta a fejről, bele egyenesen a csatornába.

Gyakran elmondtam, hogy ha az a sapka az enyém lett volna, én utánaugrottam volna a csatornába, hogy visszaszerezem. Wigglesworth testvér nem.

Szemrebbenés nélkül halkan megfordult, és így szólt: „Jobb, ha most visszamegyünk, Hacking testvér. Nem mehetek sétálni egy ilyen napon anélkül, hogy sapka lenne a fejemen.” Tökéletes nyugalom. Láthatóan ismert egy olyan helyet Istenben, ahol semmi sem zavarta. Pállal együtt elmondhatta:

Semmivel sem gondolok.
(Csel 20:24)

Egy nagylelkű ember

Smith Wigglesworth nemcsak misszionáriusi munkára adakozott sokat, hanem mindenkor adott, ha úgy érezte, szükség van rá. Sok alkalommal, amikor kis gyülekezetek minden tőlük telhetőt nekiadtak a szolgálatért, visszaadta nekik a pénzt. Ezt a tényt nagyon kevesen ismerik, de én tudom, hogy igaz.

Egyik alkalommal, amikor a konferencia költségei Kingswayben húsz fonttal a „piros” mezőben álltak (ez pedig jókora összeg volt abban az időben!), Wigglesworth testvér nemcsak hogy semmit sem fogadott el a saját szolgálatáért, hanem saját zsebéből állta is a számlát.

Mégis, mindezek ellenére különös pletykák kaptak szárnyra arról, hogy nem hajlandó semmilyen gyülekezetben sem szolgálni, csak akkor, ha egy bizonyos összeget garantálni tudnak neki.

Volt egy megye északon, ahol eléggé gyakran szolgáltam abban az időben, de Wigglesworth testvért soha, egyetlen alkalommal sem hívták meg. Ennek az egyetlen oka az volt, hogy az emberek hallották a terjengő híreket, és az volt a benyomásuk, hogy a szolgálataiért pénzügyi garanciát követel. Amikor az egyik pásztornál, egy istenfélő testvérnél szálltam meg, megkérdeztem:

– Miért nem hívjátok meg Smith Wigglesworth-öt?

– Ó, testvérem – válaszolta –, nem engedhetjük meg magunknak.

Azután elmesélte nekem a pletykákat. Ezt feleltem:

– Testvérem, nagyon súlyos ügy, hogy mint egyházkerület, távol tartjátok Istennek egy ilyen szolgáját a gyülekezeteitektől. Megfosztjátok az embereket egy felkent szolgálat előnyeitől, amelyek sokaknak nagy áldást jelenthetnek. Miért? Mert olyan híresztelésekre hallgattok, amelyeknek az alapos kivizsgálására nem vettétek a fáradságot. Én tudom, hogy ezek teljesen alaptalanok.

hetedik fejezet

Wigglesworth, a prédikátor

Ha az ember nem részesült abban a kiváltságban, hogy hallhassa őt prédikálni, akkor meg kell várnia, amíg a mennybe kerül, hogy megtudhassa, milyen volt. Nem emlékszem, hogy valaha is hallottam volna másik prédikátort, aki egészen olyan lett volna, mint ő. Hallottam nagy prédikátorokat, ékesszóló prédikátorokat – pünkösdieket és nem pünkösdieket egyaránt, már ami a felekezeti hovatartozást illeti –, de Wigglesworth-nek megvolt a saját egyénisége.

Nem tanult egyházi szónoklattan, de nyilvánvalóan dinamikusan beszélt. Amikor dinamizmusról beszélek, nem arra gondolok, hogy lármás vagy zajos lett volna. Igazából mindig volt egyfajta higgadság, tiszteletreméltóság, méltóságteljesség az előadásmódjában.

Sok mondata elvontan, gyakran összefüggéstelenül, néha talányosan, néha egyenesen nyelvtanilag helytelenül, sokszor viszont frappánsan hangzott. Egyszer például ezt mondta: „Egyesek héberül szeretik olvasni a Bibliát, mások görögül. Én leginkább Szent Szellemben olvasom.”

Legtöbbször azonban a mondatai tele voltak isteni léttel és kijelentésekkel. A hallgató épült, inspirációt kapott és megváltozott. Egyetlen mondat néha felért egy prédikációval, és képes volt megváltoztatni az ember életét. Például:

„A hit bárkit képes megváltoztatni” vagy „Sose mondd: »Nem megy«, ha tele vagy Szent Szellemmel!”

Az egész titok abban rejlett, hogy e szavak egy olyan ember szájából hangzottak el, aki szoros kapcsolatban állt Istennel – tűzben égett Érte.

nyolcadik fejezet

Istentiszteleti jegyzetek

Mialatt a roystoni gyülekezetet pásztoroltam, Wigglesworth testvér egyhetes összejóvetel-sorozatot tartott nálunk. Nem tudok gyorsírással írni, de azon a héten terjedelmes, kézzel írt jegyzeteket készítettem az összes üzenetéről, melyek főleg a frappáns mondásait ölelik fel. Bár másodosztályúnak éreztem a jegyzeteket, jól emlékszem, mennyire megörült neki, hogy valaki papírra vetette a szavait. E mondatok feljegyzése alkotja ennek az utolsó és lényegesen hosszabb fejezetnek a magvát.

Amikor eredeti formájukban bemutattam e jegyzeteket, az alábbi bevezetőt írtam hozzájuk:

„Micsoda öröm számunkra, hogy Isten szolgája meglátogatott minket! Csak egy hétig tartott, de ez egy mennyei hét volt – egy Isten jelenlétében töltött hét. A kenet csodálatos illata nyugodott nemcsak a pulpitusról adott üzeneteken, hanem az Úr szolgájával folytatott magánbeszélgetéseken és a tőle kapott buzdításokon is.

Az elveszettek megtalálták Krisztust. A betegek meggyógyultak. De talán mindennél fontosabb, hogy az Élő Ige felmagasztaltatott. Jézus Csodálatossá vált előttünk.

Az alábbiak képezik az átadott üzenetek lényegét, amelyek – bízom benne – kijelentést, hasznót és növekedést nyújtanak mindenkinek, aki olvassa.”

Jézus elvette a „ha” szócskát

Mikor leszállott a hegyről, nagy sokaság követte Őt. És íme eljött egy bélpoklos, leborult előtte, és ezt mondta: – Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem! És kinyújtván kezét, megillette őt Jézus, és ezt mondta: – Akarom, tisztulj meg! És azonnal eltisztult annak poklossága. És mondta neki Jézus: – Meglásd, senkinek se szólj! Hanem eredj, mutasd meg magadat a papnak, és vidd fel az ajándékot, amelyet Mózes rendelt bizonyságul nekik. (...)

*És mondta neki Jézus: A rókáknak van barlangjuk és az égi madaraknak fészükük, de az ember Fiának nincs hová fejét lehajtani.
(Mt 8:1–4, 20)*

Itt a jóval és a tehetetlennel, a hatalmassal és a szűkölködővel találkozunk.

Mennyire tehetetlen volt ez a leprás, amikor Jézushoz jött!

Isten nem tud segíteni rajtad, amíg te is képes vagy magadon segíteni.

Jézus... Ó, hát nem csodálatos név!

Mennyire megváltozik a kép, amikor feltűnik Jézus!

Jézus tudta, hogy ez a leprás el fog jönni hozzá.

Az én Uram éjjel elment beszélgetni az Atyával. Az éjszakai beszélgetés során az Atyával kettesben kidolgozták a másnapi programot.

Miközben Jézus lefelé jött a hegyről, tele volt dicsőséggel, és minden tekintet Őrá szegeződött. Az embereket annyira lekötötte a dicsőségből lefelé jövő Jézus látványa, hogy a számukra ismeretlen leprás keresztül tudott jutni a tömegen.

Amikor az emberek meglátták, nagy helyet adtak neki, úgyhogy odajutott Jézus lábaihoz.

Ez a leprás, akárcsak sokan, akik ma szükségben vannak, tudta, hogy Jézus képes segíteni. De az emberek a hajlandóságában kételkednek. Jézus az összes eljövendő generáció számára elvette a „ha” szócskát azzal, hogy azt mondta: „Akarom.”

*A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs fejét hová lehajtania.
(Lk 9:58)*

Belegondoltál már abba, hogy ha annyi szerető férj és feleség volt jelen, és olyan sokan szerették volna Jézust vendégül látni, vajon miért nem hívták meg?

Vajon az egyszerű válasz nem úgy szól, hogy túl sokat látott volna?

A lángoló tekintetével mindenén átlátott volna! Ezért félték az emberek vendégül látni Őt.

Mennyei erő

Mind a napig, amelyen fölvetett, minekutána parancsolatokat adott a Szent Szellem által az apostoloknak, akiket választott magának.

...És velük összejövén meghagyta nekik, hogy el ne menjenek Jeruzsálemből, hanem várják be az Atyának ígérését, amelyet úgymond, hallottatok tőlem: Hogy János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szent Szellemmel fogtok megkereszteltetni nem sok nap múlva.

*...Hanem veszték erőt, minekutána a Szent Szellem eljön rátok: és lesztek nekem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Szamáriában, és a földnek mind végső határáig.
(Csel 1:2, 4–5, 8)*

*Jézus pedig rájuk tekintvén, monda: Az embereknél lehetetlen, de nem az Istennél; mert az Istennél minden lehetséges.
(Mk 10:27)*

Sok mindent csak úgy tudunk létrehozni, ha kimondjuk.

Isten azt akarja, hogy nagy hitünk legyen.

A feleségemnek és nekem kilenc gyermekünk volt, de nem számít, melyikük kiáltott az utcán; a feleségem tudta, ki az. Isten ahhoz jön el, aki először kiált.

Segíteni akarok neked elhatározni, hogy Isten ereje által ne legyél hétköznapi ember.

Ha ma ugyanott vagy, ahol tegnap, akkor visszacsúsztal.

Egy dolgot nem szabad elfelejtenünk ezekből a versekből: Jézus szeretetét. Azt akarta, hogy ugyanúgy folytassák a munkáját, ahogy Ő végezte.

Ha ráébredtek volna a feltámadásban kapott pozíciójukra, sosem tették volna meg, amit megtettek – mindnyájan visszamentek halászni. Isten megengedte, hogy minden csődöt mondjon. Azt akarta, hogy mindegyikük egyre feljebb jusson.

Olyan ruhát kell szerezned, amely nem a földön készült. Az egész természetednek fel kell öltöznie a teljes igazságosságot.

Isten számára sértés erőt kérni tőle, miután megkaptad a Szent Szellem-keresztiséget. Megvan az erőd! Csak cselekedned kell!

Nyelveken szólás és magyarázata: „Mennyei erő... Isten helyezi beléd hatalommal az isteni tevékenységet.”

Én mindig a legtöbbet hozom ki magamból. Amikor prédikálok, a lehető legjobban prédikálok. Amikor imádkozom, a lehető legjobban imádkozom.

Jézus mindenhol az Ő csodálatos megnyilvánulásával kezdte a szolgálatát; akkor mindnyájan odatolakodtak hozzá, hogy hallgassák. Ő volt az Első Zsenge.

Összhangba kell kerülnünk az Első Zsengével. Isten teremti meg az alkalmat. Nekünk kell megragadnunk az alkalmat. Képesek vagyunk úgy élni, hogy a lehetőség mindig megteremtődjön.

Ha nem vagyunk készek a lehetetlent cselekedni, sosem „esünk teherbe” (hozunk világra újabb lelkeket).

Isten azt mondta, hogy a lehetetlenségek az embereknél vannak, de a lehetőségek Istennél.

Te Istenben élsz vagy emberben? Ellenállást tapasztalsz? Vagy mindez csupa lehetőség?

A hit embere számára nincs olyan dolog, amely ne lehetőség lenne.

Ha képes bármi más elkápráztatni a világon, nincs meg neked az, amit Isten meg akar adni.

Én csupa pünkösöd vagyok.

Neked kell az elmédet az Isten Igéjéhez szabni, nem pedig megpróbálni az Isten Igéjét az elmédhez szabni.

Hit – az örökségünk

A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés. Mert ezzel szereztek jó bizonyosságot a régebbiek. Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtetett, hogy ami látható, a láthatatlanból állott elő. Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint Kain, ami által bizonyosságot nyert afelől, hogy igaz, bizonyosságot tévén az ő ajándékairól Isten, és azáltal még holta után is beszél. Hit által vitetett fel Énok, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mert az Isten felvitte őt. Mert felvitetése előtt bizonyosságot nyert afelől, hogy kedves volt Istennek.

Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy Ő létezik, és megjutalmazza, azokat, akik Őt keresik.

Hit által tisztelte Istent Noé, mikor megintetvén a még nem látott dolgok felől, házanépe megtartására bárkát készített, amely által kárhoztatta e világot, és a hitből való igazságnak örökösevé lett. Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökölendő volt, és kiment, nem tudván, hová megy. Hit által lakott az ígélet földjén, mint idegenben, sátorokban lakván Izsákkal és Jákobbal, ugyanazon ígületnek örökös társaival. Mert várta az alapokkal bíró várost, amelynek építője és alkotója az Isten.

(Zsid 11:1–10)

Csodálatos dolgok történnek közöttünk, amikor készek vagyunk átvenni azokat.

Hit nélkül semmid sincsen. Anélkül nem üdvözülhetsz. Anélkül nem gyógyulhatsz meg.

Ha megállsz a Golgota és a Dicsőség között, sok mindenről lemaradsz. Mindig törekedj a jobbra!

Azt kérdezed: „Mitől vagy annyira feltöltve inspirációval és hittel?”

A válaszom: Mert hitből hitbe jutok.

Miután egyszer megtaláltad a hit birodalmának nyitját – a hit egyszerűségét –, egy új világ tárul fel számodra.

Van olyan, hogy az ember csak beszél a hitről, de nem használja örökségeként.

(Ezen a ponton egy asszonyról mesélt nekünk, aki nagy nyomorúságában a következőt írta: „Tudna nekem segíteni?” A levele tele volt ígéssel és csodálatos igazságokkal. Wigglesworth testvér visszaküldte neki a levelet, és odaírta alá: „Higgyen a saját levelében!” A hölgy megtette, és csodálatosan megszabadult!)

Meg kell vizsgálnod ma este magadat, hogy hitben vagy-e, vagy csak beszélsz a hitről.

A Szent Szellem-keresztség ráébresztett minket arra, hogy egy kiváló Személyiség lakozik bennünk, aki tele van hittel.

Az újjászületés behozza Istent az életünkbe. Isten Igéje él! Ez az egyetlen olyan könyv, amelynek minden sorában örökkévaló erő lakozik. Veszítesz, ha félreteszed ezt a Könyvet egy másik kedvéért.

Isten Igéjének benned kell lakoznia, ha azt akarod, hogy a hited nyilvánvaló legyen.

A hit hordozása semmilyen erőt sem vesz igénybe – a hit hordoz téged.

Nem számít, hívőként hogyan öltözől – ha Isten Igéje nincs a zsebedben, nem vagy megfelelően öltözve.

A romolhatatlan Igétől született újjá. Akkor benned van az Ige, amely képes a világon mindent megváltoztatni. De ha megínogsz, akkor nem!

Hitben cselekedni

Azért mondom nektek: amit könyörgésetekben kértetek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglesz nektek!

*És mikor imádkozva megállotok, bocsássatok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van, hogy a ti mennyei Atyátok is megbocsássa nektek a ti vétkeiteket.
(Mk 11:24–25)*

Ha bármi van a szívedben, ami a kárhoztatás kategóriájába tartozik, nem leszel képes hittel imádkozni.

A tisztaság alapvető fontosságú a hithez.

A tehetetlenség legelképesztőbb állapota, amellyel valaha szembesülhetsz, esélyt adhat neked, hogy Isten használjon.

Hogyan nyer az ember hitet? Úgy, hogy a már meglévő hite alapján cselekszik. Ha azzal a hittel cselekszel, amid van, a hited nőni fog. Sosem növelheted a hitet, amíg nem cselekszel.

Az ördög kordában tartása

Jézus pedig Szent Szellemmel telve visszatért a Jordántól, és vitetett a Szellemtől a pusztába negyven napig, kísértetvén az ördög által. És nem evett semmit azokban a napokban; de mikor azok elmúltak, végre megéhezett.

...Felelvén pedig Jézus, mondta neki:

Távozz tőlem, sátán; mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!

Az Úrnak Szelleme van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemeinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét.

(Lk 4:1–2, 8, 18–19)

Ha növekedni akarsz Isten életében, akkor el kell tökélned a szívedben, hogy sosem fogsz ellenállni a Szent Szellemnek.

A Szent Szellem és tűz – az a tűz, amely kiéget mindent, ami elszegényítene és tönkretenne téged.

Ó, amikor az embert annyira megragadja a Szent Szellem, hogy nincs más választása! Megvan a maga választási lehetősége, de nem azt fogja választani. Istennek kell választania helyetted.

Amikor Jézus az ördöggel küzdött a pusztában, az összes démoni erő, vadállat és minden, ami a pusztában volt, látta a valaha élt legcsodálatosabb Embert.

Az ördög mindig az erőtlenségedben jön, hogy megkísértsen téged, de nem szabad elfelejtenünk, hogy erősebbek vagyunk az erőtlenségünkben, mint az erőnkben, ha merünk hinni.

Én nem úgy jöttem ehhez a pulpitushoz, hogy tudtam, mit fogok mondani, mert megállapodtam az Atyával, hogy azt fogom mondani, amit Ő akar.

Vannak a „gonosztól származó gondolatok” és „gonosz gondolatok”. A szellem és a test sosem egyesül. A szentség és a bűn sosem érintkezik egymással. A bűngyűlölő ember mindig erős.

Jézus nagyon sok mindent birtokolt, ami jobb volt, mint amit az ördög ajánlhatott neki.

Ne szeressétek a világot! Ha azon kapod magad, hogy a gondolataid eltértek Krisztus gondolataitól, térj meg! Világos elv, hogy ha elesel, az Angyal felemel. Ha eldobod magad, akkor nem.

Mindig kordában kell tartanunk az ördögöt.

A legjobb dolog, ami valaha is érhet, az egy nagy próba. Ez a te „öltözködési idő”. Ekkor kerülsz be az örökségedbe.

Hangoztasd az Istenben betöltött pozíciódat, és Isten összes erőforrása körülvesz majd a próba idején.

Kiáltsd: „Távozz tőlem, sátán!” – és a legjobban fogod érezni magad. Suttogd, és nem így lesz.

Azért maradunk le a nagyszerűségről, mert hiányzik belőlünk a „szent arcátlanság”. Nagyobb Az, aki benned van, mint aki a világban van. (1Jn 4:4) Ha bármikor helyet adsz Istennek, megtapasztalod, hogy Ő nagyobb, mint bármilyen erő, amely körülvesz.

Az igeolvasással kapcsolatban: amikor olyan ígét olvasol, amely nem illik a helyzetedre, és nem érted, add át más jelenlévőknek, akik összhangban vannak azzal a helyzettel, amelyben vagy.

Ha nagy áldást szeretnél, minden összejöveten elsőnek imádkozz! Mi köze ennek az áldáshoz? Nagyon sok. Ha elsőnek imádkozol, megvan a lehetőséged, hogy ismét imádkozz.

Ha valakit csüggedtnek látsz, tudd meg a csüggedés okát, és segíts azon az emberen!

A bölcs hívők nyilvános összejöveteleken mindig röviden imádkoznak, de otthon hosszan.

Amikor Isten Egyháza élő módon imádkozik, és élő módon tesz bizonyosságot, az emberek messziről is eljönnek, hogy meghallgassák.

Élet a szellemben

Mert a Jézus Krisztusban való élet szellemének törvénye megszabadított engem a bűn és halál törvényétől.

...Mert a test szerint valók a test dolgaira gondolnak; a Szellem szerint valók pedig a Szellem dolgaira. Mert a test gondolata halál; a Szellem gondolata pedig élet és békesség. Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti. Akik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt.

...Annakokáért atyámfiai, nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk.
(Róm 8:2, 5–8, 12)

Minden összejövétel egy lehetőséget, egy nyitott ajtót ad nekünk, hogy mélyebben merülhessünk bele Isten életébe. De olyan is előfordulhat, hogy valaki részt vesz egy csodálatos összejöveten, és mégis elmulasztja Isten célját hitbeli passzivitás vagy az Isten akarátának való alárendeltség hiánya miatt.

A tökéletes békesség Isten ajándéka, de a mi felelősségünk az, hogy a szívünk Őrá támaszkodjon. (Ézs 26:3)

Mindig legyen meg benned az az ismeret, hogy Isten Igéje alapján cselekszel! Nem függhetsz az érzésektől, a látható dolgoktól vagy bármi mástól. Ne legyen bizalmad semmiben sem, ami természetes síkon van! A Róma levél 8. fejezete az isteni igazság nagy summája. Ha sikerül elmélyedned ebben a fejezetben, ellenálló leszel a bűnnel és az ördöggel szemben.

Krisztus benned él. (Kol 1:27)

Nagyobb erő lakozik benned, mint bármi, ami a világban van. (1Jn 4:4)

Követelned kell azt a pozíciót, amelyben egész tested a tisztaság helyén marad. A benned élő Krisztus nagyobb, mint bármilyen testi erő. Ha hajlandó vagy használni a hangodat, jogodban áll megdorgálni a testiséget. Pontosan úgy, ahogy Krisztus Máriában megfogant, ugyanúgy bennünk is megfogant. A magnak meg kell teremnie Isten fiainak megnyilvánulását.

Van egy új élet az életedben, egy új elme az elmédben, egy isteni törvény, amely a halandó testedben uralkodik.

Sosem szabad engedned csak azért, mert kísértés és próba alatt állsz, mert Isten megfenyíti az övéit. Ha nem fenyítene meg minket, az azt mutatná, hogy korcsok vagyunk, nem pedig fiak, de azért fenyít meg téged, hogy a szentségében részesülhess.

Isten felöltöztetett minket a kijelentés Szellemével, hogy a megfelelő időben tudjuk, miből és mivé születünk. Mi más lenne a földre szállt menny, ha nem Jézus eljövetele emberi testben?

A szentség és a tisztaság iránti nagyobb éhségre akarlak titeket ösztönözni. Abban a pillanatban, hogy az Úr Jézus iránti vonzalom állapotában felpillantasz, az egek megnyílnak.

Bármi történt is az életemben eddig a pillanatig, nem számít. Az számít, hogy most mit jelent Isten számomra.

Hatalmunk van arra, hogy a test cselekedeteit megöldökljük, és ilyen módon elkezdjük a Szellemben élni. Minden dicsőség az átadott akarat miatt lesz Jézusé.

Isteni természet részesei

Simon Péter, Jézus Krisztus szolgálja és apostola, azoknak, akik velünk egyenlő drága hitet nyertek a mi Istenünknek és megtartónknak, Jézus Krisztusnak igazságában: Kegyelem és békesség adassék nektek bőségesen az Istennek és Jézusnak, a mi Urunknak megismerésében! Mivelhogy az Ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és a kegyességre való, Annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott; amelyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket, hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülve a romlottságot, amely a kívánságban van e világon. Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván, a ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt, a tudomány mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé pedig türelmet, a türelem mellé pedig kegyességet, a kegyesség mellé pedig atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet. Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem tesznek titeket hivalkodókká, sem gyümölcstelenekké a mi Urunk, Jézus Krisztus megismerésére nézve. Mert akikben ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, elfelejtkezve a régi bűneiből való megtisztulásáról.

Annakokáért atyámfiak, igyekezzetek inkább a ti elhívásokat és kiválasztásokat erőssé tenni, mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha. Mert ekképpen gazdagon adatik majd nektek a mi Urunknak és Megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országába való bemenetel.

(2Pét 1:1–11)

Az emberi természetből nem származhat szent gondolat.

Isten terve számodra az, hogy minden vonatkozásban felejtse el a múltat, mert a jövő annyira elképesztően csodálatos. Ó, Isten Igéje annyira csodálatos! Az Ige annyira emészt engem, hogy nincs máshol maradásom, csak Isten Igéjében.

Egyenlő drága hit.

Isten igazságossága.

Az Ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és a kegyességre való.

Igen nagy és becses ígéretek.

Megmenekültünk a romlottságtól, ami a világban van.

Teljes igyekezetet fordítván, a ti hitetek mellé ragasszatok...

...országába...való...bemenetel.

Ez Isten élete bennünk – ami azt jelenti, hogy az isteni természet részesévé lettünk!

A test és a szellem helycseréje

*Mit mondunk tehát, hogy Ábrahám, a mi atyánk, nyert volna test szerint?
(Róm 4:1)*

Mit tartogatott Isten annak a testnek? Ábrahám jóformán halott volt, és Sára hasonlóképpen.

A válasz: mindent! Mi természetes lények vagyunk, még hozzá nagyon is azok, de Isten nagyon sok jót tartogat az emberi testnek.

Mit tartogatott Isten Ábrahám testének?

A válasz: megelevenítést, Izsákot, feltámadást.

Sosem keresem a szavakat a pulpitusnál, mert a Szent Szellem eljövetele után prófétikusnak kell lennünk. Hiszek a Szent Szellem erejével való átitatottságban. A Szent Szellemben való bátorság, cselekvés híve vagyok.

Ezt az összejövetelt már a világ létrejötte előtt megrendezték, és mi Isten tervében vagyunk.

Isten terve az életünkre az, hogy az Ő erejének a foglyai legyünk, és azt tegyük, amit természetes állapotunkban sosem tennénk, de amit kénytelenek vagyunk megtenni a rajtunk keresztül működő Szent Szellem ereje által.

Ezen a helyen mindenkinek, aki megtért, milliószor többje van, mint gondolná. Minden lehetséges – csak higgy! Ennyi az egész.

Úgy hiszem, hogy abban a pillanatban, amikor hiszel, a kegyelem megsokasodik, mert hitben cselekszel. Békességet akarsz, és Isten terve a békességed megsokasítása: „Kegyelem és békesség sokasodjon meg számotokra.” (1Pét 1:2 – az angol fordítás szerint)

Olyan békesség ez, mint egy folyó, amit semmi sem zavar meg – a te örökséged. Ha tízmillió font állna a rendelkezésedre, akkor sem tudnád megvásárolni. A töredelmes és bűnbánó szív számára adatik – annak a szívnek, amely egy belső áment mond Istennek, és semmi pénzért sem vonja azt vissza.

Ígérjétek meg az Úrnak, hogy ma estétől nem fogtok a régi módon gondolkodni, a régiekre visszanézni vagy a régi módon cselekedni!

Epilógus

Égő élet, Istentől lángoló élet,
A pünkösdi szeretet lobbantotta fel.
Égő élet, tűz az elveszettekért,
Isteni irgalom küldte fentről el.

Meríts alá tűzben, áldott Úr Jézus,
Hadd égjünk mi is benned!
Lobbantsd lángra szívünk, ó, isteni tűz,
Üdvösséged a földön terjedjen!

Úgy érzem, e sorok méltóképpen összegzik annak a személynek az életét, akiről az előzőekben szóltunk. Smith Wigglesworth élete égő élet – Istentől lángoló élet volt.

Semmilyen hullámvás sem jellemezte az odaszánását. Az ő tüze szüntelenül ott égett az oltáron:

*A tűz szüntelen égve maradjon az oltáron, és el ne aludjék.
(3Móz 6:13)*

Ez a tűz a pünkösdi szeretet volt.

Wigglesworth testvér nem ismert megalkuvást. Minden hidat felégetett maga mögött. Ezenkívül bárki, akinek bármilyen dolga volt vele, akár csak egy beszélgetés szintjén is, úgy érezte, hogy újra meg újra átvizsgálják. Az Ige élő megvalósulása volt, ahogy a Zsidó levél 4. fejezetében, a 12. és 13. versekben olvassuk:

Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és a léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait. És nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenkinek meztelennek és leplezetlennek annak szemei előtt, akiről mi beszélünk.

Smith Wigglesworth égett az elveszettek iránti szeretettől, és Isten sokak megmentésében használta. Nem volt semmi kétség afelől, hogy a lelkét az isteni könyörületesség hevítette. Akiknek alkalmuk nyílt megfigyelni, azok számára nem túlzás azt állítani, hogy a nemzetek nagy apostolához hasonlóan ő is teljes alázatossággal és sok könnyhullatással szolgált az Úrnak. (Csel 20:19)

Smith Wigglesworth az oltárnál halt meg, az Úr szolgálata közben. Két héttel később ott álltam a sekrestyében, pontosan azon a helyen, ahol meghalt. Hibbert testvér, a presbiter, aki jelen volt akkor, így írta le az eseményt:

„Ott állt, háttal a tűznek, és a kezeit melegítette; hideg téli nap volt. Éppen azelőtt kérdezte meg tőlem: »Hibbert testvér, hogy van a lányod, akiért néhány hónapja imádkoztam?« Éppen válaszolni készültem, de már elment – az ő Ura jelenlétébe.”

Megtérő ima

A győztes élet kulcsa egy újjászületett, elkötelezett kapcsolat Istennel. Jézus letette az életét, és feltámadott azért, hogy Vele tölthessük az örökkévalóságot a mennyben, és már itt a földön megtapasztalhassuk az Ő legeslegjobb ajándékait. Ha a kedves olvasó szeretné befogadni Jézust az életébe, hogy újjászülethessen, mondja el szívből ezt az imát:

Mennyei Atyám, Hozzád jövök, és elismerem, hogy bűnös vagyok. Most úgy döntök, hogy elfordulok a bűntől, és kérlek Téged, tisztíts meg minden igazságtalanságtól! Hiszem, hogy a Te Fiad, Jézus meghalt a kereszten azért, hogy el vegye a bűneimet. Azt is hiszem, hogy feltámadott a halálból, hogy megigazulhassak, és az Őbenne való hit által igaz ember legyek. Segítségül hívom Jézus Krisztus nevét, hogy életem Megváltója és Ura legyen. Jézus, én úgy döntök, hogy követni foglak Téged, és kérlek, hogy tölts be a Szent Szellem erejével! Kijelentem, hogy mostantól Isten gyermeke vagyok. Szabad vagyok a bűntől, és tele vagyok Isten igazságosságával. Jézus nevében megmenekültem! Ámen.